

Do uší si nasúka zátky veľké ako cumlíky pre obrie bábätká a hlavu si zakryje obrovským vankúšom s kvetinovým vzorom.

„Nie, nie, nie a nevstanem, aj keby ma prišla o tanec poprosiť sama biela pani!“ ozve sa vzdorovito spod vankúša a o okamih spí, ako keď pílu zarezáva. „Chrááápy, chrááápy, chráááp!“

Totiž, pán kastelán Ružička je síce oproti pani Perchte mladík, to viete, má len šesťdesiatdva rokov, ale už nemá tú energiu. Napriek tomu, že je hrad pre celkovú opravu pre verejnosť zatvorený, vo dne sa nezastaví, lebo musí dohliadať na murárov, aby viac hradieb postavili než zbúrali, takže chce mať aspoň o polnoci tie najsladšie sny.

Dávno nestojí o to, aby mu strašila biela pani na cimburí.

„Nuda, totálna otrava,“ prská otrávená pani Perchta. „Má to snád' nejaký zmysel – špacírovať sa po hradbách, keď na tomto hrade zdochol pes a už nieto koho strašiť?!“

A dôstojná a telnatá biela pani sa vydá po tom, čo trošičku nakrivo zavesila rám, na svoju otravnú zdravotnú prechádzku. Tu drčne do lešenia, tam zletí do